

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (druhého senátu)

18. července 2007 *

Ve věci C-288/05,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 35 EU, podaná rozhodnutím Bundesgerichtshof (Německo) ze dne 30. června 2005, došlým Soudnímu dvoru dne 19. července 2005, v trestním řízení proti

Jürgen Kretzingerovi,

za přítomnosti:

Hauptzollamt Augsburg,

SOUDNÍ DVŮR (druhý senát),

ve složení C. W. A. Timmermans, předseda senátu, J. Klučka, R. Silva de Lapuerta, J. Makarczyk a L. Bay Larsen (zpravodaj), soudci,

* Jednací jazyk: němčina.

generální advokátka: E. Sharpston,
vedoucí soudní kanceláře: B. Fülöp, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 4. července 2006,

s ohledem na vyjádření předložená:

- za J. Kretzingera původně samotným J. Kretzingerem, poté G. Danneckerem, Rechtsanwalt,
- za Spolkovou republiku Německo A. Dittrichem a M. Lummou, jako zmocněnci,
- za Českou republiku T. Bočkem, jako zmocněncem,
- za Španělské království M. Muñozem Pérezem, jako zmocněncem,
- za Nizozemské království H. G. Sevenster, jako zmocněnkyní, a C. A. H. M. ten Dam, jako zmocněnkyní,
- za Rakouskou republiku C. Pesendorfer, jako zmocněnkyní,

- za Polskou republiku T. Nowakowskim, jako zmocněncem,
- za Švédské království K. Petkovska, jako zmocněnkyní,
- za Komisi Evropských společenství W. Bogensbergerem, jako zmocněncem,
a S. Grünheid, jako zmocněnkyní,

po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 5. prosince 2006,

vydává tento

Rozsudek

- ¹ Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu článku 54 Úmluvy k provedení Schengenské dohody ze dne 14. června 1985 mezi vládami států Hospodářské unie Beneluxu, Spolkové republiky Německo a Francouzské republiky o postupném odstraňování kontrol na společných hranicích (Úř. věst. 2000, L 239, s. 19; Zvl. vyd. 19/02, s. 9, dále jen „ÚPSD“), podepsané dne 19. června 1990 v Schengenu (Lucembursko).
- ² Tato žádost byla podána v rámci trestního řízení zahájeného v Německu proti J. Kretzingerovi za přechovávání zboží v rámci provozování živnosti, ze kterého nebyla odvedena daň nebo poplatek (podílnictví ve vztahu k dovoznímu poplatku).

Právní rámec

Právo Společenství

- 3 Podle článku 1 Protokolu o začlenění schengenského *acquis* do rámce Evropské unie, který byl připojen ke Smlouvě o Evropské unii a Smlouvě o založení Evropského společenství Amsterodamskou smlouvou (dále jen „protokol“), je třináct členských států Evropské unie, včetně Spolkové republiky Německo a Italské republiky, zmocněno mezi sebou navázat v právním rámci a v rámci soustavy orgánů Unie, jakož i Smlouvy o EU a Smlouvy o ES, posílenou spoluprací v rámci schengenského *acquis*, vymezeného v příloze k uvedenému protokolu.
- 4 Součástí takto vymezeného schengenského *acquis* je mimo jiné dohoda mezi vládami států Hospodářské unie Beneluxu, Spolkové republiky Německo a Francouzské republiky o postupném odstraňování kontrol na společných hranicích podepsaná dne 14. června 1985 v Schengenu (Úř. věst. 2000, L 239, s. 13; Zvl. vyd. 19/02, s. 3; dále jen „Schengenská dohoda“), jakož i ÚPSD.
- 5 Podle čl. 2 odst. 1 prvního pododstavce protokolu je ode dne vstupu Amsterodamské smlouvy v platnost, dne 1. května 1999, schengenské *acquis* okamžitě použitelné pro třináct členských států uvedených v článku 1 protokolu.

- 6 Podle čl. 2 odst. 1 druhého pododstavce věty druhé protokolu přijala Rada Evropské unie dne 20. května 1999 rozhodnutí 1999/436/ES, které určuje právní základ všech ustanovení nebo rozhodnutí, jež tvoří schengenské *acquis*, v souladu s příslušnými ustanoveními Smlouvy o založení Evropského společenství a Smlouvy o Evropské unii (Úř. věst. L 176, s. 17; Zvl. vyd. 19/01, s. 152). Z článku 2 ve spojení s přílohou A tohoto rozhodnutí vyplývá, že Rada určila články 34 EU a 31 EU, které jsou součástí hlavy VI Smlouvy o Evropské unii s názvem „Ustanovení o policejní a soudní spolupráci v trestních věcech“, za právní základ článků 54 až 58 ÚPSD.
- 7 Podle článku 54 ÚPSD, který je součástí kapitoly 3 s názvem „Zákaz dvojího trestu“ [*ne bis in idem*] hlavy III této úmluvy s názvem „Policie a bezpečnost“:

„Osoba, která byla pravomocně odsouzena jednou smluvní stranou, [proti níž dřívejší stíhání v jedné smluvní straně skončilo konečným rozhodnutím,] nesmí být pro tentýž čin stíhána druhou smluvní stranou za předpokladu, že v případě odsouzení již byla vykonána nebo je právě vykonávána sankce, nebo podle práva smluvní strany, ve které byl rozsudek vynesena, již nemůže být vykonána.“

- 8 Rámcové rozhodnutí Rady 2002/584/SVV ze dne 13. června 2002 o evropském zatýkacím rozkazu a postupech předávání mezi členskými státy (Úř. věst. L 190, s. 1; Zvl. vyd. 19/06, s. 34; dále jen „rámcové rozhodnutí“) ve svém čl. 1 odst. 1 definuje evropský zatýkací rozkaz jako soudní rozhodnutí, které vydal některý členský stát proto, aby jiný členský stát zatkl a předal vyžádanou osobu zejména za účelem výkonu trestu.

- 9 Rámcové rozhodnutí ve svém článku 3 s názvem „Důvody pro povinné odmítnutí výkonu evropského zatýkacího rozkazu“ stanoví:

„Justiční orgán členského státu, který má vykonat zatýkací rozkaz [...], odmítne vykonat evropský zatýkací rozkaz v těchto případech:

1) [...]

2) pokud má vykonávající justiční orgán informace, že vyžádaná osoba byla pravomocně odsouzená za stejný čin členským státem [trestní stíhání proti vyžádané osobě v jiném státě za tentýž čin skončilo konečným rozhodnutím] za předpokladu, že v případě odsouzení byl trest vykonán, právě je vykonáván nebo podle práva členského státu, ve kterém byl vynesena rozsudek, ho [...] nelze vykonat;

[...]“

- 10 Článek 5 rámcového rozhodnutí s názvem „Záruky, které musí v určitých případech poskytnout vystavující členský stát“ stanoví:

„Výkon evropského zatýkacího rozkazu vykonávajícím justičním orgánem může podle práva vykonávajícího členského státu podléhat těmto podmínkám:

- 1) byl-li evropský zatýkácí rozkaz vydán za účelem výkonu trestu [...], [...] [který byl uložen] rozhodnutím vynesným v nepřítomnosti, a nebyla-li dotyčná osoba předvolána osobně nebo jinak informována o dnu a místu jednání, které vedlo k rozhodnutí vynesnému v nepřítomnosti, může být předání podmíněno tím, že vystavující justiční orgán poskytne přiměřenou záruku, že osoba, na kterou se vztahuje evropský zatýkácí rozkaz, bude mít možnost požádat ve vystavujícím členském státě o obnovu řízení a být přítomna soudnímu jednání;

[...]“

- 11 Z informace o datu vstupu Amsterodamské smlouvy v platnost zveřejněné v *Úředním věstníku Evropských společenství* ze dne 1. května 1999 (Úř. věst. L 114, s. 56) vyplývá, že Spolková republika Německo učinila prohlášení podle čl. 35 odst. 2 EU, kterým uznala pravomoc Soudního dvora rozhodovat za podmínek stanovených v čl. 35 odst. 3 písm. b) EU.

Vnitrostátní právo

- 12 V souladu s § 374 daňového řádu (Abgabenordnung) může být osoba odsouzena za podílnictví ve vztahu k dovoznímu poplatku, který měl být zaplacen v jiném členském státě než Spolkové republice Německo v okamžiku protiprávního dovozu do tohoto jiného členského státu.

- 13 Za účelem přizpůsobení rámcovému rozhodnutí přijala Spolková republika Německo v návaznosti na rozsudek Bundesverfassungsgericht ze dne 18. července 2005, kterým byl zrušen první německý zákon k provedení rámcového rozhodnutí, zákon ze dne 20. července 2006 o evropském zatýkacím rozkazu (Europäisches Haftbefehlsgesetz, BGBl. 2006 I, s. 1721).

Spor v původním řízení a předběžné otázky

- 14 Jürgen Kretzinger ve dvou případech, v květnu 1999 a dubnu 2000, přepravoval v nákladním automobilu z Řecka s místem určení ve Spojeném království, a to přes území Itálie a Německa, cigarety, které pocházely ze zemí, jež nejsou členskými státy Evropské unie, a které byly předtím do Řecka propašovány třetími osobami. Nebyly předmětem žádného celního prohlášení.
- 15 Během první přepravy obsahoval nákladní automobil náklad 34 500 kرتونů cigaret, který v Itálii zajistila Guardia di Finanza (finanční policie) dne 3. května 1999. Po výsledku byl J. Kretzinger dne 4. května 1999 propuštěn na svobodu.
- 16 Rozsudkem ze dne 22. února 2001 Corte d'appello di Venezia, který vyhověl odvolání proti rozhodnutí o zproštění obžaloby vydanému v prvním stupni, podmíněně odsoudil J. Kretzingera v nepřítomnosti k trestu odnětí svobody v délce jednoho roku a osmi měsíců. Shledal jej vinným z trestného činu dovozu do Itálie a držení v tomto státě 6 900 kilogramů pašovaného zahraničního tabáku, jakož i z trestného činu zkrácení cla nebo dovozního poplatku z tohoto tabáku. Podle italského práva nabyt tento rozsudek právní moci. Trest byl zapsán do rejstříku trestů odsouzeného.

- 17 Během druhé přepravy obsahoval nákladní automobil náklad 14 927 kartonů pašovaných cigaret. Dne 12. dubna 2000 byl J. Kretzinger znovu zadržen Guardia di Finanza. Poté byl krátkodobě policejně zadržen nebo vzat do vazby v Itálii, a následně se dostal zpět do Německa.
- 18 Rozsudkem ze dne 25. ledna 2001 jej Tribunale di Ancona opět v nepřítomnosti a na základě týchž ustanovení italského práva odsoudil k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce dvou let. Uvedený rozsudek rovněž nabyl právní moci. Trest odnětí svobody, který nebyl vykonán, byl rovněž zapsán do rejstříku trestů odsouzeného.
- 19 Předkládající soud uvádí, že ačkoliv učinil několik pokusů o vyjasnění uvedených rozsudků, nebyl schopen přesně určit, jakých dovozních cel nebo poplatků se přesně týkaly, a zejména zda alespoň jedním z těchto rozsudků bylo rozhodnuto o obvinění z celního podvodu nebo bylo za takový podvod vyneseno odsouzení.
- 20 Landgericht Augsburg, obeznámený s uvedenými italskými rozhodnutími, odsoudil J. Kretzingera k trestu odnětí svobody v délce jednoho roku a deseti měsíců v souvislosti s první přepravou a v délce jednoho roku v souvislosti s druhou přepravou. Landgericht tak shledal J. Kretzingera vinným z trestného činu podílnictví ve vztahu k dovoznímu poplatku, který měl být zaplacen při dovozu pašovaného zboží do Řecka, jenž je postihován podle § 374 daňového řádu.

- 21 Landgericht Augsburg, který uvedl, že oba dva konečné odsuzující rozsudky vynesené v Itálii dosud nebyly vykonány, neshledal existenci procesní překážky podle článku 54 ÚPSD. I když podle něj obě přepravy cigaret představovaly podstatné skutkové okolnosti, které byly předmětem obou odsuzujících rozsudků v Itálii a jeho vlastních rozhodnutí, není uvedený článek použitelný.
- 22 Jürgen Kretzinger podal dovolání k Bundesgerichtshof, který vyslovil pochybnosti ohledně slučitelnosti argumentace Landgericht Augsburg s článkem 54 ÚPSD.
- 23 Bundesgerichtshof se nejprve zabýval otázkou výkladu pojmu „tentýž čin“ ve smyslu článku 54 ÚPSD.
- 24 Dále, co se týče pojmu „výkon“, Bundesgerichtshof, který je *a priori* názoru, že trest odnětí svobody, který byl uložen za první přepravu, jehož výkon byl podmíněně odložen, spadá pod článek 54 ÚPSD, se zabývá otázkou, zda krátkodobé vzetí do vazby dostačuje k tomu, aby způsobilo nepřipustnost trestního stíhání.
- 25 Konečně, co se týče existence procesní překážky podle článku 54 ÚPSD, Bundesgerichtshof, který poznamenal, že italské orgány nepodnikly na základě rámcového rozhodnutí nic, aby zajistily výkon rozsudku odsuzujícího J. Kretzingera za druhou přepravu, se zabývá otázkou, zda a v jaké míře mají ustanovení rámcového rozhodnutí dopad na výklad tohoto článku.

26 Za těchto podmínek se Bundesgerichtshof rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

„1) Jedná se o trestní stíhání ‚tétož činu‘ ve smyslu článku 54 ÚPSD, pokud byl obviněný italským soudem odsouzen za dovoz pašovaného zahraničního tabáku do Itálie a jeho držení v tomto státě, jakož i za nezaplacení cla nebo dovozního poplatku, a poté odsouzen německým soudem na základě převzetí dotčeného zboží, ke kterému předtím došlo v Řecku, za podílnictví ve vztahu k dovoznímu poplatku (formálně řeckému), jenž měl být předtím zaplacen při dovozu třetí osobou, pokud bylo od počátku úmyslem obviněného převézt zboží po jeho převzetí v Řecku přes Itálii do Spojeného království?

2) Je sankce ve smyslu článku 54 ÚPSD ‚již vykonána‘, nebo ‚právě vykonávána‘,

a) pokud byl obviněný odsouzen k trestu odnětí svobody, jehož výkon byl podle práva státu, ve kterém byl vydán odsuzující rozsudek, podmíněně odložen;

b) pokud byl obviněný krátkodobě policejně zadržen nebo vzat do vazby, a doba tohoto odnětí svobody se podle práva státu, ve kterém byl vydán odsuzující rozsudek, započte v rámci pozdějšího výkonu trestu odnětí svobody?

3) Má na výklad pojmu „výkon“ ve smyslu článku 54 ÚPSD dopad skutečnost,

- a) že vzhledem k provedení rámcového rozhodnutí [...] do vnitrostátního práva závisí zajištění výkonu rozsudku, který je podle vnitrostátního práva pravomocný, na (prvním) státě, ve kterém byl vydán uvedený odsuzující rozsudek;
- b) že žádosti státu, ve kterém byl vydán odsuzující rozsudek, o právní pomoc za účelem vydání odsouzeného nebo výkonu rozhodnutí v dožádaném státě není nutné automaticky vyhovět, jelikož byl rozsudek vydán v nepřítomnosti?“

K pravomoci Soudního dvora

²⁷ Z bodu 11 tohoto rozsudku vyplývá, že v projednávané věci má Soudní dvůr podle článku 35 EU pravomoc rozhodovat o výkladu článku 54 ÚPSD a rámcového rozhodnutí v míře, ve které jsou v tomto řízení relevantní.

K předběžným otázkám

K první otázce

- 28 Podstatou této otázky Bundesgerichtshof je, jaké je relevantní kritérium pro účely uplatnění pojmu „tentýž čin“ ve smyslu článku 54 ÚPSD, a zejména zda nedovolená jednání spočívající v převzetí pašovaného zahraničního tabáku ve smluvním státě, v jeho dovozu do jiného smluvního státu a jeho držení v posledně uvedeném státě spadají pod tento pojem, pokud bylo od počátku úmyslem obviněného, jenž byl stíhán v obou smluvních státech, převzt tabák po jeho prvním převzetí přes více smluvních států na místo určení.
- 29 V tomto ohledu Soudní dvůr již konstatoval jednak v bodě 36 rozsudku ze dne 9. března 2006, Van Esbroeck (C-436/04, Sb. rozh. s. I-2333), že jediným relevantním kritériem pro účely uplatnění článku 54 ÚPSD je kritérium totožnosti podstatných skutkových okolností, chápané jako existence souboru skutkových okolností, které jsou vzájemně neoddělitelně spojeny, a jednak v bodě 42 téhož rozsudku, že uvedené kritérium se uplatní nezávisle na právní kvalifikaci těchto skutkových okolností nebo chráněném právním zájmu (viz rovněž rozsudek ze dne 28. září 2006, Van Straaten, C-150/05, Sb. rozh. s. I-9327, body 48 a 53).
- 30 Z toho vyplývá, zaprvé, že nemá význam skutečnost, že se obvinění J. Kretzingera v prvním smluvním státě (Itálie) zakládalo na neučinění celního prohlášení ve vztahu k cigaretám nebo nezaplacení cla nebo dovozního poplatku, který měl být při dovozu do tohoto státu zaplacen, zatímco se obvinění v jiném smluvním státě (Německo) týkalo počátečního převzetí pašovaného tabáku v Řecku.

- 31 Zadruhé, zjištění totožnosti podstatných skutkových okolností chápané jako existence souboru skutkových okolností, které jsou navzájem neoddělitelně spojeny, je třeba učinit nezávisle na chráněném právním zájmu, který se může lišit podle jednotlivého smluvního státu.
- 32 Nicméně, německá a španělská vláda při jednání, které proběhlo po vyhlášení výše uvedeného rozsudku Van Esbroeck, tvrdila, že kritérium založené na totožnosti podstatných skutkových okolností musí být uplatněno způsobem, který příslušným vnitrostátním orgánům při posuzování veškerých konkrétních okolností rovněž umožňuje zohlednit chráněný právní zájem.
- 33 V tomto ohledu je důležité zdůraznit, že z důvodu neexistence harmonizace vnitrostátních trestněprávních předpisů by úvahy založené na chráněném právním zájmu mohly vytvářet tolik překážek svobodě pohybu v schengenském prostoru, kolik existuje trestněprávních systémů ve smluvních státech (viz výše uvedený rozsudek Van Esbroeck, bod 35).
- 34 V důsledku toho je namístej potvrdit, že příslušné vnitrostátní orgány, které mají určit, zda jsou podstatné skutkové okolnosti totožné, se musejí omezit na přezkum, zda tyto podstatné skutkové okolnosti představují soubor skutkových okolností neoddělitelně spojených v čase, v prostoru, jakož i svým předmětem (viz v tomto smyslu výše uvedený rozsudek Van Esbroeck, bod 38), aniž by úvahy založené na chráněném právním zájmu byly považovány za relevantní.
- 35 Co se zejména týče situace dotčené v původním řízení, je třeba připomenout, že Soudní dvůr již rozhodl, že trestné činy spočívající ve vývozu a dovozu téhož nedovoleného zboží a stíhané v různých smluvních státech ÚPSD jsou jednáními, která mohou spadat pod pojem „tentýž čin“ ve smyslu článku 54 ÚPSD (viz v tomto

smyslu výše uvedené rozsudky Van Esbroeck, bod 42, Van Straaten, bod 51, a rozsudek ze dne 28. září 2006, Gasparini a další, C-467/04, Sb. rozh. s. I-9199, bod 57).

- ³⁶ Přeprava pašovaných cigaret, o kterou se jedná ve věci v původním řízení, jež s sebou nese postupné překračování vnitřních hranic schengenského prostoru, proto může představovat soubor skutkových okolností spadající pod pojem „tentýž čin“. Nicméně, konečné posouzení v tomto ohledu je věcí příslušných vnitrostátních orgánů, které musí určit, zda dotčené podstatné skutkové okolnosti představují soubor skutkových okolností neoddělitelně spojených v čase, v prostoru, jakož i svým předmětem.
- ³⁷ S ohledem na tyto úvahy je namístě na první otázku odpovědět tak, že článek 54 ÚPSD musí být vykládán v tom smyslu, že:

- relevantním kritériem pro účely uplatnění uvedeného článku je kritérium totožnosti podstatných skutkových okolností chápané jako existence souboru skutkových okolností, které jsou vzájemně neoddělitelně spojeny, nezávisle na právní kvalifikaci těchto skutkových okolností nebo chráněném právním zájmu;
- skutkové okolnosti, které spočívají v převzetí pašovaného zahraničního tabáku ve smluvním státě, v jeho dovozu do jiného smluvního státu a jeho držení v posledně uvedeném státě a které se vyznačují skutečností, že bylo od počátku úmyslem obviněného, jenž byl stíhán v obou smluvních státech, převést tabák po jeho počátečním převzetí přes více smluvních států na místo určení, jsou jednáními, která mohou spadat pod pojem „tentýž čin“ ve smyslu uvedeného článku 54. Konečné posouzení v tomto ohledu je věcí příslušných vnitrostátních orgánů.

K druhé otázce písmeni a)

- 38 Podstatou této otázky předkládajícího soudu je, zda je ve smyslu článku 54 ÚPSD namístě mít za to, že sankce uložená soudem smluvního státu „již byla vykonána“ nebo „je právě vykonávána“, pokud byl obviněný podmíněně odsouzen v souladu s právem uvedeného smluvního státu k trestu odnětí svobody.
- 39 Zaprvé je třeba připomenout, že v souladu s článkem 54 ÚPSD se zákaz dvojího trestního stíhání za tentýž čin v případě takového odsuzujícího rozsudku jako odsuzujícího rozsudku dotčeného v původním řízení uplatní pouze pod podmínkou, že „již byla vykonána nebo je právě vykonávána sankce, nebo podle práva smluvní strany, ve které byl rozsudek vynesen, již nemůže být vykonána“ (dále jen „podmínka výkonu“).
- 40 Zadruhé je třeba zdůraznit, jak to učinila generální advokátka v bodech 44 a 45 svého stanoviska, že systém umožňující vnitrostátnímu soudu při splnění zákonných podmínek výkon trestu podmíněně odložit, je v trestněprávních úpravách smluvních států znám.
- 41 Jürgen Kretzinger, vlády, které v projednávané věci předložily vyjádření, jakož i Komise Evropských společenství se shodují v tom, že osoba odsouzená k trestu odnětí svobody, jehož výkon byl podmíněně odložen, musí být považována za osobu, která byla stíhána, uznána vinnou a odsouzena se všemi důsledky, které s tím dotčená právní úprava spojuje.

- 42 V tomto ohledu je namístě konstatovat, že trest odnětí svobody, jehož výkon byl podmíněně odložen, tím, že postihuje nedovolené jednání odsouzeného, je sankcí ve smyslu článku 54 ÚPSD. U uvedeného trestu je třeba mít za to, že je „právě vykonáván“ od okamžiku, kdy se odsouzení stalo vykonatelné, a v průběhu zkušební doby. Potom, jakmile zkušební doba uplyne, musí být trest považován za „již vykonaný“ ve smyslu téhož ustanovení.
- 43 Tento výklad, podle kterého trest odnětí svobody, jehož výkon byl podmíněně odložen, rovněž splňuje podmínku výkonu, je, jak zdůraznila zejména česká vláda a Komise, potvrzen skutečností, že by nebylo soudržné jednak mít za to, že jakýkoliv skutečně vykonaný trest odnětí svobody představuje výkon ve smyslu článku 54 ÚPSD, a jednak vyloučit, aby tresty, jejichž výkon byl podmíněně odložen, které jsou běžně ukládány za méně závažné trestné činy, mohly splnit podmínku výkonu obsaženou v uvedeném článku, a umožnit tak nové trestní stíhání.
- 44 Za těchto podmínek je namístě na druhou otázku písmeno a) odpovědět, že sankce uložená soudem smluvního státu „již byla vykonána“ nebo „je právě vykonávána“ ve smyslu článku 54 ÚPSD, pokud byl obviněný v souladu s právem uvedeného smluvního státu odsouzen k trestu odnětí svobody, jehož výkon byl podmíněně odložen.

K druhé otázce písmeni b)

- 45 Podstatou této otázky předkládajícího soudu je, zda je třeba ve smyslu článku 54 ÚPSD mít za to, že sankce uložená soudem smluvního státu „již byla vykonána“ nebo „je právě vykonávána“, pokud byl obviněný krátkodobě policejně zadržen nebo vzat do vazby, a pokud doba tohoto odnětí svobody podle práva státu, ve kterém byl

vydán odsuzující rozsudek, musí být započtena při pozdějším výkonu trestu odnětí svobody.

⁴⁶ V tomto ohledu je třeba přezkoumat, zda by v případě, že by ostatní podmínky stanovené článkem 54 ÚPSD byly splněny, takové krátkodobé odnětí svobody, jako policejní zadržení nebo vzetí do vazby, vykonané předtím, než odsuzující rozsudek v prvním smluvním státě nabyl právní moci, jehož délka je započitatelná v rámci trestu uloženého konečným rozsudkem, mohlo mít za účinek splnění podmínky výkonu předpokládaným způsobem, a tedy vyloučení nového trestního stíhání v druhém smluvním státě.

⁴⁷ Jürgen Kretzinger při jednání zejména uplatnil, že obecně v takovém případě, jako v případě dotčeném v původním řízení, ve kterém smluvní stát, v němž byl vydán odsuzující rozsudek, dosud nezajistil výkon nepodmíněného trestu odnětí svobody, aniž by existovaly právní důvody, které by mu v tom bránily, není podmínka výkonu od začlenění schengenského *acquis* do rámce práva Společenství použitelná.

⁴⁸ Naopak, sedm vlád, které Soudnímu dvoru předložily písemná vyjádření, jakož i Komise uplatnily, že doby policejního zadržení a vazby nemusí být automaticky považovány za výkon sankce ve smyslu článku 54 ÚPSD.

⁴⁹ V tomto ohledu je třeba uvést, že ze samotného znění uvedeného článku vyplývá, že nemůže být použitelný předtím, než je vůči dotčené osobě vydáno „konečné

rozhodnutí“. Je přitom třeba konstatovat, že policejní zadržení, jakož i vzetí do vazby během soudního řízení probíhá před vydáním konečného rozhodnutí.

50 Z toho vyplývá, jak uvedla generální advokátka v bodě 59 svého stanoviska, že článek 54 ÚPSD nemůže být uplatněn ve vztahu k takovým dobám odnětí svobody, i když tyto doby budou muset být podle vnitrostátního práva zohledněny v rámci pozdějšího výkonu případného trestu odnětí svobody.

51 Tento výklad je, jak poznamenala německá, španělská a rakouská vláda, jakož i Komise, potvrzen skutečností, že účel vazby je velmi rozdílný od účelu podmínky výkonu stanovené v článku 54 ÚPSD. Zatímco účel vazby je spíše preventivní, účelem podmínky výkonu je vyhnout se tomu, aby osoba, proti níž dřívější stíhání v prvním smluvním státě skončilo konečným rozhodnutím, již nemohla být stíhána za tentýž čin, a tedy zůstala nakonec nepotrestána, pokud první stát, ve kterém byl vydán odsuzující rozsudek, výkon uloženého trestu nezajistil.

52 V důsledku toho je namístě na druhou otázku písmeno b) odpovědět, že ve smyslu článku 54 ÚPSD nemusí být trest uložený soudem smluvního státu považován za „již vykonaný“ nebo „právě vykonávaný“, pokud byl obviněný krátkodobě policejně zadržen nebo vzat do vazby a pokud podle práva státu, ve kterém byl vydán odsuzující rozsudek, musí být toto odnětí svobody započteno v rámci pozdějšího výkonu trestu odnětí svobody.

K třetí otázce

- 53 Podstatou třetí otázky předkládajícího soudu je, zda a v jaké míře mají ustanovení rámcového rozhodnutí dopad na výklad pojmu „výkon“ ve smyslu článku 54 ÚPSD.
- 54 Za účelem odpovědi na tuto otázku je úvodem důležité upřesnit, že tím, že bylo rámcové rozhodnutí v Německu provedeno s účinností od 2. srpna 2006, byl výkon evropského zatýkacího rozkazu umožněn, a nelze tedy rovnou vyloučit, že by ustanovení uvedeného rámcového rozhodnutí mohla mít dopad na věc v původním řízení.
- 55 Mimoto z článku 32 rámcového rozhodnutí vyplývá, že se toto rámcové rozhodnutí použije na žádosti v souvislosti s jednáními, která stejně jako jednání ve věci v původním řízení byla spáchána před uplynutím lhůty pro provedení tohoto rámcového rozhodnutí, tedy před 1. lednem 2004, za předpokladu, že vykonávající členský stát neučinil prohlášení, že bude i nadále vyřizovat tyto žádosti v souladu s režimem vydávání platným před tímto datem. Ukazuje se, že Spolková republika Německo takové prohlášení neučinila.

K třetí otázce písmeni a)

- 56 Podstatou této otázky předkládajícího soudu je, zda má skutečnost, že členský stát může podle rámcového rozhodnutí vydat evropský zatýkací rozkaz s cílem zatčení osoby, vůči níž byl podle jeho vnitrostátního práva vydán konečný odsuzující rozsudek, a vykonání tohoto rozsudku, dopad na výklad pojmu „výkon“ ve smyslu článku 54 ÚPSD.

- 57 Jürgen Kretzinger při jednání uvedl, že právní možnost, kterou rámcové rozhodnutí poskytuje státu, v němž byl vydán odsuzující rozsudek, vydat evropský zatýkácí rozkaz za účelem přistoupení k vykonání rozsudku, který se stal konečným, má za důsledek, že podmínka výkonu musí být považována za splněnou, a je důvodem, pro který jej příslušné soudy v Německu již nemohou trestně stíhat.
- 58 Naopak, sedm vlád, které předložily písemná vyjádření, jakož i Komise jsou názoru, že rámcové rozhodnutí nijak neovlivňuje výklad článku 54 ÚPSD, a zpochybňují, že by pouhá možnost státu, v němž byl vydán odsuzující rozsudek, vydat evropský zatýkácí rozkaz mohla sama o sobě dostačovat ke splnění podmínky výkonu, která požaduje, aby byly sankce skutečně vykonány.
- 59 V tomto ohledu je třeba konstatovat, že by výklad článku 54 ÚPSD prosazovaný J. Kretzingerem byl v rozporu se samotným zněním tohoto ustanovení, které krom existence konečného odsuzujícího rozsudku za tentýž čin výslovně vyžaduje, aby byla rovněž splněna podmínka výkonu.
- 60 Uvedená podmínka výkonu nemůže být z povahy věci splněna, pokud je, jak je tomu ve věci v původním řízení, případný evropský zatýkácí rozkaz vydán po vydání odsuzujícího rozsudku v prvním členském státě právě za účelem zajištění výkonu trestu odnětí svobody, který dosud nebyl vykonán ve smyslu článku 54 ÚPSD.
- 61 Uvedené zjištění je potvrzeno samotným rámcovým rozhodnutím, které ve svém čl. 3 bodu 2 ukládá dožádanému členskému státu, aby odmítl výkon evropského zatýkácího rozkazu, pokud má vykonávající justiční orgán informace, že trestní stíhání proti vyžádané osobě v členském státě za tentýž čin skončilo konečným rozhodnutím, a pokud je v případě odsouzení splněna podmínka výkonu.

- 62 Navíc, jak uvedly španělská a rakouská vláda, jakož i Komise, je tento závěr potvrzen skutečností, že výklad článku 54 ÚPSD nemůže záviset na ustanoveních rámcového rozhodnutí, aniž by tak vznikla právní nejistota jednak v důsledku skutečnosti, že členské státy vázané rámcovým rozhodnutím nejsou všechny vázány ÚPSD, která se mimoto použije v určitých třetích státech, a jednak v důsledku okolnosti, že působnost evropského zatýkacího rozkazu je omezena, což není případ článku 54 ÚPSD, který platí pro všechna protiprávní jednání trestaná státy, které k této Úmluvě přistoupily.
- 63 Skutečnost, že konečný trest odnětí svobody může být případně vykonán v členském státě, ve kterém byl vydán odsuzující rozsudek, po předání odsouzeného jiným státem, tedy nemůže ovlivnit výklad pojmu „výkon“ ve smyslu článku 54 ÚPSD.
- 64 Na třetí otázku písmeno a) je tedy třeba odpovědět, že skutečnost, že členský stát, ve kterém byla osoba podle vnitrostátního práva odsouzena konečným rozsudkem, může vydat evropský zatýkací rozkaz s cílem nechat uvedenou osobu zatknout za účelem výkonu tohoto rozsudku podle rámcového rozhodnutí, nemůže mít dopad na výklad pojmu „výkon“ ve smyslu článku 54 ÚPSD.

K třetí otázce písmeni b)

- 65 Podstatou třetí otázky písmene b) předkládajícího soudu je, zda má v systému zavedeném čl. 5 bodem 1 rámcového rozhodnutí skutečnost, že vykonávající členský stát není automaticky povinen vykonat evropský zatýkací rozkaz vydaný za účelem

výkonu rozsudku vydaného v nepřítomnosti, dopad na výklad pojmu „výkon“ ve smyslu článku 54 ÚPSD.

66 V tomto ohledu je důležité konstatovat, jak vyplývá z bodů 59 až 64 tohoto rozsudku, že možnost členského státu vydat evropský zatýkácí rozkaz nemá dopad na výklad pojmu „výkon“ ve smyslu článku 54 ÚPSD. Jak správně uvedly španělská vláda a Komise, za takových okolností, jak byly popsány ve věci v původním řízení, nemůže skutečnost, že rozsudek uplatňovaný jako základ případného evropského zatýkácího rozkazu byl vydán v nepřítomnosti, uvedené zjištění vyvrátit.

67 Z toho vyplývá, že v projednávané věci není nutné přezkoumat, zda rozsudek vydaný v nepřítomnosti, jehož vykonatelnost může být podmíněna podle čl. 5 bodu 1 rámcového rozhodnutí, musí být považován za „konečn[é] rozhodnut[i]“, kterým „stíhání [...] skončilo“, ve smyslu článku 54 ÚPSD.

68 V důsledku toho není namístě odpovídat na třetí otázku písmeno b).

K nákladům řízení

69 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení vzhledem ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (druhý senát) rozhodl takto:

- 1) Článek 54 Úmluvy k provedení Schengenské dohody ze dne 14. června 1985 mezi vládami států Hospodářské unie Beneluxu, Spolkové republiky Německo a Francouzské republiky o postupném odstraňování kontrol na společných hranicích, podepsané dne 19. června 1990 v Schengenu, se musí vykládat tak, že:

- relevantním kritériem pro účely uplatnění uvedeného článku je kritérium totožnosti podstatných skutkových okolností chápané jako existence souboru skutkových okolností, které jsou vzájemně neoddělitelně spojeny, nezávisle na právní kvalifikaci těchto skutkových okolností nebo chráněném právním zájmu;

- skutkové okolnosti, které spočívají v převzetí pašovaného zahraničního tabáku ve smluvním státě, v jeho dovozu do jiného smluvního státu a jeho držení v posledně uvedeném státě a které se vyznačují skutečností, že bylo od počátku úmyslem obviněného, jenž byl stíhán v obou smluvních státech, převézt tabák po jeho počátečním převzetí přes více smluvních států na místo určení, jsou jednáními, která mohou spadat pod pojem „tentýž čin“ ve smyslu uvedeného článku 54. Konečné posouzení v tomto ohledu je věcí příslušných vnitrostátních orgánů.

- 2) Ve smyslu článku 54 Úmluvy k provedení Schengenské dohody je sankce uložená soudem smluvního státu „již vykonána“ nebo „právě vykonávána“,

pokud byl obviněný v souladu s právem uvedeného smluvního státu odsouzen k trestu odnětí svobody, jehož výkon byl podmíněně odložen.

- 3) Ve smyslu článku 54 Úmluvy k provedení Schengenské dohody nemusí být trest uložený soudem smluvního státu považován za „již vykonaný“ nebo „právě vykonávaný“, pokud byl obviněný krátkodobě policejně zadržen nebo vzat do vazby a pokud podle práva státu, ve kterém byl vydán odsuzující rozsudek, musí být toto odnětí svobody započteno v rámci pozdějšího výkonu trestu odnětí svobody.**

- 4) Skutečnost, že členský stát, ve kterém byla osoba podle vnitrostátního práva odsouzena konečným rozsudkem, může vydat evropský zatýkácí rozkaz s cílem nechat uvedenou osobu zatknout za účelem výkonu tohoto rozsudku podle rámcového rozhodnutí Rady 2002/584/SVV ze dne 13. června 2002 o evropském zatýkáčím rozkazu a postupech předávání mezi členskými státy, nemůže mít dopad na výklad pojmu „výkon“ ve smyslu článku 54 Úmluvy k provedení Schengenské dohody.**

Podpisy.